

mente man, at der skulde være fast ansatte Administratoren, til hvem Saabant kunde overdrages, men det tror jeg ikke vilde være muligt at gennemføre. Derimod har jeg ment, at man kunde lægge Bestyrelsen i Hænderne paa den dertil af Fogeden udvalgte Mand, hvorved man altsaa vilde naae, at Eiendommen ikke blev bestyret af Kreditor i hans egen Interesse, men at den blev bestyret efter alle de i Eiendommen Interesseredes Løve og under et vist Tilsyn, altsaa noget analogt med, naar der af Skifteretten ansættes en Kurator i et Konkursbo. At det skulde være særlig Uleilighed for Fogeden at bestikke en saadan Bestyrer, eller at det skulde være uoverskommeligt for ham, kan jeg ikke indse. Det er ikke en Forretning, der tager videre Tid. Det kan ikke være større Uleilighed for Fogeden at bestikke en saadan Mand, end det er for Skifteforvalteren at bestikke en Medhjælper, en Intassator eller hvad det er, han efter Skifteloven skal have til Medhjælp. Det maa vel erindres overfor nogle Bemærkninger, der ere gjorte her, at Lovforslaget ingenlunde medfører, at en forfølgende Panthaver, en Rekvirent, absolut skal ind paa dette Forhold; det er kun, naar han vil have Udlæget udstrakt til Eiendommens Frugter. Hvis han ikke vil det, hvis han lader være at gjøre Paastand herpaa, skal heller ikke denne Fremgangsmaade anvendes. Derfor er det heller ikke berettiget at indvende mod det Foreslaaede, at Debitor fastes ud af Eiendommen, thi det gjør han ogsaa efter den nu gjældende Ret, naar Kreditor selv tiltræder Eiendommen. Forskjellen er kun den, at i det ene Tilfælde fastes han ud for at give Plads for Kreditor selv, og i det andet Tilfælde fastes han ud for at give Plads for den her omtalte Bestyrer. Det kan overhovedet ikke godt være anderledes. Naar en Mand ikke kan svare, hvad han skal, blive hans Kreditorer naturligvis berettigede til — og de maa være berettigede dertil, naar der overhovedet skal existere Kredit — at gjøre sig betalte af hans Eiendelse, og saa kommer naturligvis altid det Tidspunkt, hvor han maa sættes ud af Eiendommen, for at den kan benyttes til de Andres Fyldestgjørelse. — Dernæst er det ligeledes af Hensyn til Landbosforeningernes Andragende, at jeg forsøgte i § 50 at give nogle forandrede Regler om det Forhold, som omtales i Christian den 5tes Danske Lov 5—7—8 og 9. Jeg antager nemlig, at det er det, man har stiftet til, naar man har ønsket Brugspantet affastet. Jeg antager, at man saa har ment, at man vilde have affastet den Ret, som en Pantekreditor nu har til, naar han ikke faar betalt Renter og Afdrag i rette Tid, at træde

til og tage Pantet i Brug og gjøre sig betalt successtve i Provenuet af Eiendommen. Jeg har imidlertid ikke troet, at det gik an at gaa saa vidt, idet jeg mener, at denne Ret for Panthaverne til at træde til Eiendommen, er en Bestanddel af Panteretten selv, i det Mindste efter de Anskuelser, som ere nedarvede her til Lands i et Par Aarhundreder. Derfor frygter jeg for, at man, hvis man helt og holdet vilde ophæve denne Ret for Panthaverne, vilde skade Realkrediten. Det er nemlig muligt, at der kan gives mange Tilælde, hvor en Panthaver i Særdeleshed, naar han ikke hører til de bedst prioriterede, vil være udsat for aabenbare Tab, dersom den insolvente Debitor skal have Lov til at blive siddende ved Eiendommen og efterhaanden bortfælgge Besætningen, kort sagt udplyndre Eiendommen paa forskjellig Maade, saa at det altsaa er en naturlig Betryggelse for Panthaveren, at han efter den gjældende Lov kan stande dette ved selv at overtage Eiendommen. Det er en Ret, som det aldrig gaar an at give Slip paa, fordi man ved at give Slip derpaa vilde svække Realkrediten for meget, vilde affrække Joll for meget fra at tage Pant i faste Eiendomme. Jeg har derimod troet at kunne modificere det paa den Maade, at man ikke bragte Debitor under det Vilkaar, at han skulde finde sig i, at Kreditor selv bestyrede Eiendommen paa en for ensidig Maade til sin egen Fordel, men at der ogsaa her kunde gjælde noget analogt som ved Udlæg nemlig, at Fogeden kunde bestikke en Bestyrer, som da i Alles Interesse skulde bestyre Eiendommen. For Resten maa jeg bemærke, at det jo slet ikke udelukkes, at Fogeden, baade i det Tilfælde, der omtales i § 48 ved Udlæg og i det Tilfælde, der omtales her, kunde vælge Debitor selv til Bestyrer, dersom han fandt, at Eiendommen kunde betros ham, og at han virkelig var den bedst Skiktede dertil. Iøvrigt vil jeg bemærke, at det heller ikke er min Mening, at man burde lade Lovforslaget staa og falde med disse Bestemmelser; har man nemlig saa meget imod disse i 4de Afsnit indeholdte Bestemmelser, skulde jeg, naar det iøvrigt er Betingelsen for, at man kan blive enig om Sagen, ikke modsætte mig saa stærkt, at man udslettede §§ 48, 49 og 50. Men jeg gjør navnlig kun disse Bemærkninger for at fremhæve det Besynderlige i, at netop disse Bestemmelser, som væsentlig ere indsatte i Lovforslaget for at imødekomme det omtalte Andragende fra Landbosforeningerne, ere dem, der ere blevne stærkest angrebne i Dag. — En anden Bestemmelse, som er foranlediget derved, er Bestemmelsen i § 28 om Burdering. Jeg